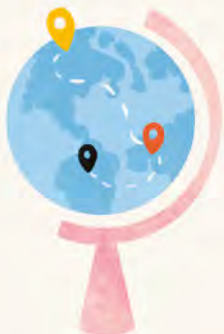

VAR OLMAMIŞ BİR OKULUN GERÇEK HİKÂYESİ

KORAY AVCI ÇAKMAN

Resimleyen: Ezgi Yalçın Akarsu

 tudem

VAR OLMAMIŞ BİR OKULUN GERÇEK HİKÂYESİ

KORAY AVCI ÇAKMAN

VAR OLMAMIŞ BİR OKULUN GERÇEK HİKÂYESİ

© 2026, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Koray Avcı Çakman
RESİMLEYEN: Ezgi Yalçın Akarsu
EDİTÖR: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Defne Beköz Beygiret
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Güngörler Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Saray Mahallesi 658. Cadde No:11 Kahramankazan/Ankara
Tel: 0312 394 28 82

Birinci Baskı: Şubat 2026 (2000 adet)

ISBN: 978-625-380-079-6

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 49889

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

VAR OLMAMIŞ BİR OKULUN GERÇEK HİKÂYESİ

KORAY AVCI ÇAKMAN

Resimleyen: Ezgi Yalçın Akarsu

Henüz küçücük bir çocukken en yakın arkadaşımı kitaplar... Develer tellal idi, pireler berber; kâh güldüm, kâh düşündüm onlarla beraber. Tatillerde Alice beni Harikalar Diyarı'na davet ederdi. Göbeğini hoplata hoplata gülen tavşanla, yumurta adamla onun sayesinde tanıştım. Herkes uykudayken Güliyer çalardı kapımı, "Haydi Cüceler ve Devler Ülkesi'ne!" derdi. Her kitap yeni bir serüveni, her biri beni düş dünyalarında gezdirdi. Hiç terk etmedi beni hayal kahramanları; başucumda onlarla büyüdüm. Hâlâ en yakın arkadaşımıdır kitaplar. A bir de kediler, köpekler, çiçekler, kuşlar ve yıldızlar... Yazmayı da sevdim okumak kadar. Yazmak benim için gizemli bir yolculuğa çıkmak. Yazmak düş dünyasında kanat çırpamak...

Tudem Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Tek Başıma Okuyorum: Sınıfın Görünmez Kahramanları

Sen de Oku: İcat Çıkar

Şiir/Masal: Yengeç Yazar, Dere Tepe Efsane, Masal Dolu Anadolu

Başvuru: Cumhuriyetin İzinde (Toprak Işık ile)

Öykü: Sahibini Arayan Keman, Gülen Sakız Ağacı, Bambaşka Bir Dünya, Dedemin Uçan Dairesi, Sıra Sana da Gelecek

Roman: Nanni Küçük Farenin Büyük Maceraları, Yedikır'ın Kuşları, Hayal Küre, Almarpa'nın Gizemi, Keşif Kulübü-Türkiye'nin Kalbi Ankara, Bir Kitabın Macerası, Dokuz Evin Kedisi Var Olmamış Bir Okulun Gerçek Hikâyesi

BÖLÜMLER

Dijital Uçurum	15
Gelenek ve Gelecek Arasında	26
Su İçin Uyananlar	31
Herkes İçin Eşit Bir Dünya	37
Yusra'nın Sandalyesi	48
Yüzen Okul	54
Fika ile Başlayan Değişim	65
Dağların Çocukları	78
Barışın Şarkısı	87
Hayal Sofrası	95
Beyaz Kuzgunun Gölgesinde	106
Duvarın Ötesindeki Ses	114
İpinden Kurtulan Düğme	123
Yaklaşanlar İçin	130
Haritada Olmayan Okul	133
Perdenin Arkasındaki Sınıf	140
Mükemmel Olma Rehberi	149
Duvara Yazılan İsim	156

Öğrenciler, zil çalar çalmaz, teneffüs sanki sadece üç saniye sürecekmış gibi kapılara fırladılar. Sıraların üzerinde sayfaları buruşmuş defterler, kapağı yıpranmış kitaplar duruyordu. Süslü kalemlerin, rengârenk silgilerin birçoğu yerlerdeydi; kimi sıraların altına yuvarlanmış, kimi koridorun ucuna kadar sürüklenmişti.

Öğretmen, kapı eşiğinde durup sınıfa şöyle bir göz gezdirdi. İçinden, *her birinin sadece bir kalemi, bir silgisi olsaydı...* Yine böyle fırlatıp bırakırlar mıydı, diye geçirdi.

Koridor, hızla akan bir nehri andırıyordu. Merdivenlerden inenler, çıkanlar... Kapıların önünde atlayanlar, zıplayanlar... Kimi bağırarak konuşuyor, kimi gizli bir anlaşma yaparcasına fısıldaşıyordu. Bilgisayardaki her türlü oyunu bilen bu çocuklar, sanal dünyanın dışındaki oyunlardan habersiz gibiydi.

Arkadaşına selam bile vermeyenler, tavandaki güvenlik kamerasına el sallıyordu. İçlerinden biri, kameraya yaklaşılabildiği kadar yaklaştı ve müdürden azar işitmek pahasına durup ekrana dil çıkardı. Tam o sırada görüntü birkaç saniyeliğine dondu.

Ama mdr, bunları görecek durumda değildi. Odasında harıl harıl çalışıyordu. nce tüm ğretmenlere, “Sınav notları girildi mi? Sistem hata verdi mi? Bir daha kontrol eder misiniz?” diye bir mesaj attı. Sonra bilgisayar ekranına döndü. Amaya çalıştığı dosya, *Dönem Sonu Evrak İşleri* idi. Fareyi tıkladı, ekran yanıt vermedi. Bilgisayarının masaüstü, bir ordu gibi sıralanmış dosya isimleriyle doluydu: Yıllık Planlar, Sınav Analizleri, Veli Geri Bildirimleri, ğretmen Gözlem Formu, Aylık Faaliyet Raporu...

Teknoloji kolaylıktı elbet; bütün öğrencileri her açıdan incelemeye fırsat tanıyordu. Eskiden ğretmenler ve idareciler yığın yığın kâğıtlar arasında kaybolur, dolap dolap evrakla boğuşurlardı. şimdiyse kimin hangi dersten ne aldığı, ne eksiği olduğu birkaç saniyede göz önüne seriliyordu. Her şey daha düzenli, daha hızlıydı.

Okulun son günlerinde, herkes sanki teknolojinin bu hızına yetişmek istercesine oradan oraya koşturuyordu. Çocukların peşinde nefes nefese kalan nöbetçi ğretmen, boşuna bağırıp duruyordu:

“Koşmayın yavrum, yapmayın evladım. Enerjinizi biraz da tatile saklayın. Koca yaz var önünüzde!”

Ama bu çılgınlığa tek bir çözüm vardı: Bir tablet, bir telefon ya da bir bilgisayar! Aksi hlde çocukların çoğu çılgın birer zombi, kaık bir uzaylı, garip bir robot gibi davranıyordu.

Kantine hücum edenler, dünyadaki son hamburgeri kapacakmış gibi yarım hlindeydi. Su sebilinin önünde yine bir grup ocuk toplanmıştı. İçlerinden biri, sebil musluğunun altındaki şişeden taşan suyu keyifle izliyordu.

“Bak bak! Şelale gibi akıyor,” dedi yanındaki arkadaşına. Pet şişeyi ağzına kadar doldurmuştu ama içmek yerine sıkıp fişkirtince üstü başı sıırılsıklam oldu.

Sonra şişesini yeniden doldurdu. Bu kez havaya kaldırıp kabile şefi gibi haykırdı: “Su savaşları başlasın!”

Bir anda görünmez bir düdük çalmışçasına kimi bardağına, kimi avucuna su doldurup eşlik etti bu çılgın oyuna. Efe de onların arasındaydı. Hiç kimsenin aklına musluğu kapatmak gelmemişti ya da kimse bunu umursamamıştı. Sebilin altından aşağıya incecik bir su akıntısı süzülüyordu.

Islak ve coşkulu kalabalık, nöbetçi öğretmenin sesiyle dağıldı.

“Çekilin bakayım oradan. Bak şu haylazlara! Hem kendilerini, hem de koridoru ıslatmışlar. Burası deniz kenarı mı?”

Efe, “Ne güzel oynuyorduk,” diye mızıldanarak oradan ayrılırken gözü yerdeki buruşturulmuş çikolata kâğıdına ilişti. “Kim atmış bunu buraya?” diye söylendi kendi kendine. Eğildi, çöpü yerden aldı ve güvenlik kamerasının altındaki çöp kutusuna attı.

Hafta boyunca sınıflarda sesler, koridorlarda koşturmacalar eksik olmadı. Nihayet okulun son günü gelip çattığında herkes artık iyice yorulmuştu. Güvenlik kameraları sık sık donuyor, bilgisayarlar yavaş çalışıyordu. Müdürün endişe çizgileri giderek derinleşmişti. Bilgisayarda istediği dosyayı bir türlü açamıyordu. Ekrandan gözlerini ayırmadan kendi kendine söylendi:

“Çalış çalış... Sistem bile tatil istiyor artık.”

Efe, son derste sürekli esniyordu. Öğretmenin söylediklerini, verdiği öğütleri dinlememişti bile. Koşu parkurunun çıkış çizgisinde bekleyen sabırsız bir atlet gibiydi. Ah şu zil bir çalsaydı...

Ne güzel, diye düşündü. Yaz tatilinde bilgisayarda bol bol vakit geçireceğim. Oyunun en güzel yerinde kimse başımda dikilip, ‘Ödevini yap Efe! Dersine çalış Efe!’ demeyecek.

Karneler dağıtıldığında kimi yüzler asıldı, kimi umutlarını bir sonraki seneye sakladı, kimileri de karneleri gururla salladı. Son zilin sesi, çocukları kim bilir hangi maceralara çağırıyordu.

O akşam, Efe yemek masasında yorgun ama neşeliydi. Ertesi sabah alarm kurması gerekmeyecekti. Ne matematik dersi vardı ne zil sesi. Sadece oyun!

Belki de bu akşamdan bilgisayarın başına geçebilirdi. Ne de olsa babası, eski dizüstü bilgisayarını ona vermişti. Gerçi onu verirken uzun uzun pazarlık etmişti:

“Bak, bu derslerine yardımcı olsun diye.”

Efe hemen atılmıştı. “Oyun?”

Annesi, “Hafta sonları, derslerin bitince...” demişti.

İşte o gün, tam da bugündü. Dersler nihayet bitmişti. Efe usulca “Şey... birazcık bilgisayar oyunu oynasam?” dedi.

Annesi onu uzaylı görmüş gibi süzdü. “Yok artık! Daha bugün karne aldın oğlum. Hemen bilgisayar... Nedir bu acelen?”

“Ama tatil başladı artık. Hem karnem de iyi. Hiç zayıfım yok,” dedi umutla.

Annesi cevap vermedi. Sadece kaşlarını kaldırdı. Bu bile başlı başına ‘hayır’ demekti.

Efe çareyi babasına dönmekte buldu. Babası, çorbasından bir kaşık aldı, sonra bakışlarını masanın üzerinde bir noktaya dikerek konuştu:

“Annen haklı. Tatili birazcık başka şeylerle de değerlendir. Ben senin yaşındayken annem kitaplarımı elimden zor alırdı. Tatilde bol bol kitap oku sen de.”

Efe yüzünü buruşturdu. Patates kızartmasını çatalla ezerken içinden, *sabah erkenden kalkarım, bilgisayar açarım*, diye geçirdi.

Gerçekten öyle de yaptı. Cumartesi sabahı, gözlerini açar açmaz yatağından fırladı. Odasındaki bilgisayarın başına geçti. Parmağını güç düğmesine bastı ve fareyi eline aldı.

Ekran, okuyamayacağı hızda bir sürü yazı geçtikten sonra yavaşça açıldı. Efe kendi kendine mırıldandı: “Şimdi... Oyun zamanı!”

Favori oyun sitesine tıkladı. Sayfa ağır ağır yüklendi ve sonra durdu. Ekranda kırmızı harflerle bir uyarı çıktı:

Erişim reddedildi. Bu içerik şu anda kullanılamıyor.

Kaşları çatıldı. Yoksa anne babası yine gizlice bir kısıtlama mı koymuştu? Ama tatilde de yapılır mıydı bu? Tam o sırada gözü, ekranın alt köşesindeki küçük posta simgesine takıldı. Üzerinde kırmızı ‘i’ yanıp sönüyordu.

“Bu ne şimdi? Tam da oyun oynayacaktım,” diye homurdandı.

Normalde bu posta kutusuna pek bakmazdı. Orada genellikle okuldan gelen ödev hatırlatmaları, oyun sitelerinden onay mesajları ya da saçma sapan reklamlar olurdu. Ama bu kez gelen e-posta farklıydı.

Gönderen: bayan_n@belirsiz.org

Konu: Sen

"Ben mi?" dedi merakla. Hemen tıkladı. E-posta tek satırdan oluşuyordu:

"Sadece yaşadığın yerin değil, dünyanın vatandaşı olmaya hazır mısın?"

Gözlerini kıstı. "Şaka mı bu?"

Altında mavi renkli bir bağlantı vardı.

"Uar Olmamış Bir Okulun Gerçek Hikâyesi'ne giriş yap."

Bir an tereddüt etti. *Bu bir oyun mu, yoksa virüs mü*, diye düşündü. Ama merakı ağır bastı ve tıkladı. Ekran aniden simsiyah oldu.

"Eyyvah!" dedi. "Virüsmüş."

Birkaç saniye sonra, ekran yıpranmış bir parşömen görüntüsüyle kaplandı. Üzerinde ince, titrek bir el yazısıyla şunlar yazılmıştı:

"Okul dediğin dört duvar mıdır? Yoksa düşünmeyi tetikleyen bir kıvılcım mı?"

Altındaki yükleme çubuğu yavaş yavaş dolarken, Efe gözlerini ekrandan ayırmadı. Sağ köşeye sıkışmış, küçük bir imzayı fark etti:

Bayan N.

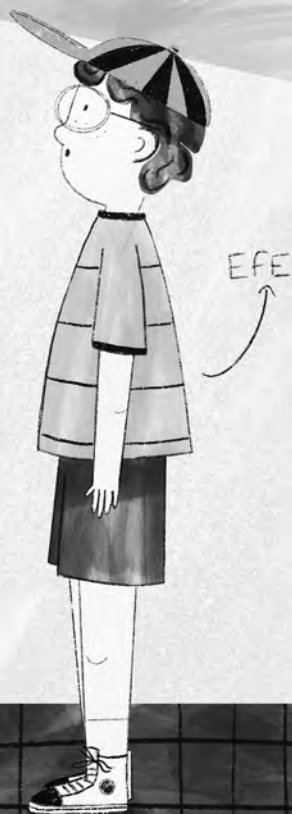
"Bu da ne?" dedi fısıltıyla. "Kim bu Bayan N? Bir oyun karakteri falan mı?"

Yükleme tamamlandığında, ekranda eski bir kitap kapağı görüldü. Üzerinde büyük harflerle şu yazıyordu:

UAR OLMAMIŞ BİR OKULUN GERÇEK HİKÂYESİ

Ü ÜRÜ ÜÜÜ Ü ÜRÜ Ü
Ü ÜRÜ ÜÜÜ Ü ÜRÜ

Bir an duraksadı. Ne okuluydu bu?

Sonra sayfa çevrildi. Ekranda koca harflerle tek bir soru yer aldı:

"İletişim kurmanın, internet dışında kaç farklı yolu vardır?"

Efe önce güldü. "Güvercin, duman sinyali," dedi kıkırdarak. Ama ardından yüzü ciddileşti. "Mektup ve telefon!"

Üçüncüsü bir türlü gelmiyordu aklına. Televizyon olabilir mi?

Yanıtını sorunun altındaki boş kutucuğa yazdı: "Mektup, telefon, televizyon."

Ekran birden değişti. Bu kez ortaya bir dünya haritası çıktı. Brezilya'nın üzerinde küçük bir ışık yanıp sönüyordu.

Sonra...

"Üüüüüü rüüüü... Üüüüü... Üüüüü üüürüüüü üüüü..."

Bir horozun gür sesiyle birlikte ekran parladı. Efe, önüne çıkan satırları merakla okumaya başladı.

VAR OLMAMIŞ BİR OKULUN GERÇEK HİKÂYESİ

KORAY AVCI ÇAKMAN

*"Hikâyeler pusula gibidir; yol tarif etmez ama yön sezdirir.
En şaşırtıcı olansa, bazen seni, sana çevirir."*

Efe, bilgisayar oyunları ile dolu bir tatil hayali kurmaktadır. Ancak, ekranında beliren gizemli, dijital bir kitaptan okuduğu hikâyelerle yepyeni bir yolculuğa çıkacaktır. Veri işlemek için tasarlanmış bir yapay zekâ tarafından oluşturulan bu kitap, çeşitli ülkelerdeki çocuk gerçekliğini yansıtmaktadır. Bu hikâyeler, Efe'ye başka hayatların kapılarını aralar.

"Var Olmamış Bir Okulun Gerçek Hikâyesi" oyundan hayale, meraktan dünyaya uzanan bir keşif yolculuğudur.

